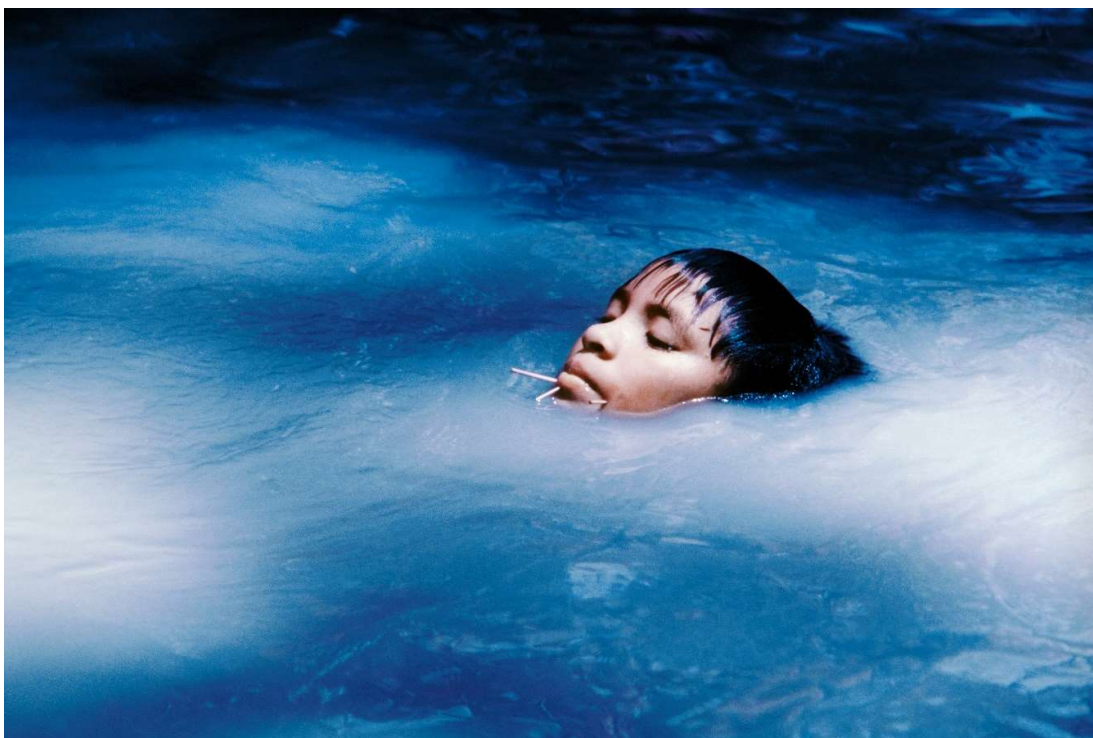

CLAUDIA ANDUJAR

26 de febrer – 23 de maig

KBr Fundación MAPFRE, Barcelona

Barcelona Photo Center

CLAUDIA ANDUJAR

El Centre de Fotografia KBr Fundación MAPFRE, Barcelona inicia la seva programació del 2021 amb l'exposició més gran dedicada fins avui a l'obra de Claudia Andujar, una artista que ha utilitzat el seu treball com una forma de compromís amb el món que l'envolta i també com una manera de conèixer l'altre i, en aquest camí, conèixer-se a si mateixa.

Comissari: Thyago Nogueira, coordinador de l'àrea de Fotografia Contemporània de l'Instituto Moreira Salles, Brasil

Dates de l'exposició: 26 de febrer – 23 de mig de 2021

Lloc: KBr Fundación MAPFRE

Producció: La mostra Claudia Andujar ha estat organitzada per l'Instituto Moreira Salles del Brasil en col·laboració amb Fundación MAPFRE, amb el suport de la Hutukara Associação Yanomami i l'Instituto Socioambiental del Brasil.

Instituto Moreira Salles

Imatges en alta resolució:

<https://noticias.fundacionmapfre.org/wp-content/uploads/2021/01/CLAUDIA-ANDUJAR.zip>

Imatges per a televisió: www.imaginatv.es

Usuari: CLAUDIA_ANDUJAR **contrasenya:** EXPO

Web: <https://kbr.fundacionmapfre.org/>

Web: www.ims.com.br

Twitter: @KBrfmapfre #KBrClaudiaAndujar

Instagram: @KBrfmapfre #KBrClaudiaAndujar

Facebook: facebook.com/fundacionmapfreultura

Comunicació Fundación MAPFRE
Alejandra Fernández Martínez 91581.84.64
alejandra@fundacionmapfre.org

Imatge de la portada:

Claudia Andujar

La jove Susi Korihana thëri en un rierol, pel·lícula infraroja. Catrimani, Roraima, Brasil, 1972-1974

© Claudia Andujar

CLAUDIA ANDUJAR

Nascuda a Neuchâtel (Suïssa) el 1931, Claudine Haas va créixer a Transsilvània, al si d'una família d'origen protestant (per part de mare) i jueu (per part de pare). La família paterna va morir als camps de concentració d'Auschwitz i Dachau. Ella va aconseguir fugir amb la mare i, el 1946, va arribar a Nova York, on va adoptar el nom de Claudia. Admiradora del pintor franco-rus Nicolas de Staël, a la ciutat dels gratacels va explorar la pintura abstracta mentre treballava com a guia a la seu de les Nacions Unides. Després d'un primer viatge al Brasil l'any 1955, al qual van seguir altres, va decidir instal·lar-se a São Paulo, on la fotografia li va oferir una manera de comunicar-se i de relacionar-se amb la població local del seu nou país d'adopció.

A poc a poc va anar desenvolupant un treball centrat en les comunitats més vulnerables, un procés que va desembocar en el seu primer contacte amb els ianomamis el 1971, mentre treballava en un article per a la revista Realidade. En aquells anys, la dictadura militar brasilera va iniciar un programa d'explotació de la regió de l'Amazones que va comportar una desestructuració social de conseqüències devastadores per a aquest poble, a més de la propagació de diverses malalties.

Les imatges de Claudia Andujar es posen al servei de la lluita per la defensa dels drets culturals i territorials de la comunitat ianomami i mostren profusament els seus costums ancestrals. Tal com ella mateixa assenyala: «Etic connectada amb el poble indígena, amb la terra, amb una lluita essencial. Tot això em commou profundament. Tot em sembla necessari. [...] Potser sempre he buscat la resposta al sentit de la vida en aquesta essencialitat. I això em va portar fins allà, a la selva amazònica, de forma instintiva, mentre intentava trobar-me a mi mateixa».

L'EXPOSICIÓ

La mostra, amb un recorregut expositiu organitzat entorn de vuit seccions, aplega prop de dues-centes setanta fotografies i una sèrie de dibuixos realitzats per integrants del poble ianomami, com també llibres, projeccions audiovisuals i documents que exploren l'extraordinària contribució de l'artista al mitjà fotogràfic. Amb un estil que combina una mirada íntima envers els subjectes representats i una aproximació experimental que conjuga art i compromís, Andujar ha transformat la protecció i defensa dels ianomamis, un dels grups indígenes més amplis i amenaçats del Brasil, en una missió de vida.

Itinerància de l'exposició:

Instituto Moreira Salles, São Paulo
15 de desembre del 2018 – 7 d'abril del 2019

Instituto Moreira Salles, Rio de Janeiro
20 de juliol – 17 de novembre del 2019

Fondation Cartier pour l'Art Contemporain, París
30 de gener – 13 de setembre del 2020

Triennale de Milà
17 d'octubre del 2020 – 7 de febrer del 2021

KBr Fundación MAPFRE, Barcelona
26 de febrer – 23 de maig del 2021

Barbican Centre, Londres
juny - agost del 2021

Fotomuseum Winterthur, Suïssa
octubre del 2021 – febrer del 2022

PRIMEROS TRABAJOS

Claudia Andujar.
Del reportatge «É o trem do diabo»
[És el tren del diable], publicat el
maig del 1969 a la revista
Realidade.
Col·lecció de Fotografia
Contemporània / Instituto Moreira
Salles
© Claudia Andujar

Instal·lada a São Paulo, Claudia Andujar comença a col·laborar amb revistes nacionals i internacionals; el seu treball va apareixent, doncs, a les pàgines de Look, Life i Aperture, entre altres publicacions. Entre el 1962 i el 1964 emprèn el projecte Famílias brasileiras [Famílies brasileres], centrat en quatre nuclis familiars: els propietaris d'una plantació de cacau al sud de Bahia; una família de classe mitjana a la ciutat de São Paulo; pescadors que viuen aïllats a Ubatuba; i una família religiosa de Diamantina, a l'estat de Minas Gerais. Poc després viatja fins a l'estat de Pará amb la intenció de fer recerca sobre els indis xikrin i, entre el 1966 i el 1971, treballa com a fotoperiodista i retrata alguns dels col·lectius menys afavorits de la societat.

Entre els mesos de febrer i març del 1969, la fotògrafa va embarcar-se en un viatge en tren des de l'estació Roosevelt (avui Brás), a São Paulo, fins a Salvador, a Bahia. Aquest viatge, amb escales, durava set dies. La majoria dels passatgers eren migrants que havien provat sort a São Paulo. Sense cap perspectiva laboral a la ciutat, el Departament d'Immigració i Colonització de la Secretaria d'Agricultura els donava una mica de menjar i un bitllet per tornar a casa. Andujar va publicar fotografies d'aquell assaig a la revista *Realidade*, en la qual col·laborava, juntament amb un text del periodista Patricio Renato: «L'equipatge que duien cap a São Paulo era ple d'esperances. Alguns hi venien buscant feina, d'altres als seus familiars, a alguns semblava que la gran ciutat els havia engolit, d'altres intentaven recuperar la salut. Tots ells volien només una cosa que en realitat era un desig: una vida millor. I ara havien de tornar a un lloc qualsevol de Minas, una petita ciutat a les terres negres de Bahia. Amb un fardell de roba i un bitllet de tren pagat pel govern, van pujar als vagons de fusta vermells del «tren de Bahia». Éssers a qui el destí feia tornar a casa sense esperança. El camí és llarg i difícil».

L'ENCANT DEL CATRIMANI

L'octubre del 1971, la revista Realidade va sortir als quioscos amb un número especial de 320 pàgines en què es presentava la realitat de l'Amazones des d'un punt de vista força neutral i fins i tot idíl·lic. Va ser la darrera col·laboració d'Andujar amb aquesta publicació, ja que l'artista va adonar-se que les fotografies no mostraven el que ella buscava: la relació de la imatge amb l'ésser humà i un esperit crític. Insatisfeta amb el ritme ràpid del periodisme, tenia la voluntat d'implicar-se en un projecte a llarg termini i aquell mateix any va obtenir una beca de la John Simon Guggenheim Foundation de Nova York. A finals d'any va visitar per primera vegada el territori ianomami a la conca del riu Catrimani, una regió aïllada al nord del Brasil. Aquella estada va durar només quatre dies, però entre el 1971 i el 1977 va tornar al Catrimani diverses vegades i hi va romandre durant llargs períodes.

Claudia Andujar

Cabana comunitària prop de la missió catòlica del riu Catrimani, pel·lícula infraroja, Roraima, Brasil, 1976

© Claudia Andujar

Entre les dècades del 1940 i el 1960 s'havien establert a la regió diverses missions religioses amb la finalitat de protegir, evangelitzar i oferir assistència sanitària als habitants de la zona. Carlo Zacchini va ser un dels germans laics que, juntament amb el sacerdot João Batista Saffirio, van instal·lar-se a la riba del riu el 1965 i van ajudar Andujar a entrar en contacte amb els ianomamis i els seus diferents pobles. L'artista va establir-hi vincles ben estrets i es va trobar immersa en una comunitat que mantenia intacte el seu estil de vida tradicional: les dones recol·lectaven fruita, mentre que els homes caçaven animals petits. Al començament, Andujar fotografiava des d'una perspectiva etnogràfica, moguda pel respecte i també per la curiositat, tot i que mantenint una certa distància; les seves imatges, però, s'allunyen des del primer moment de l'estil documental al qual l'espectador està acostumat. En aquesta època comença a experimentar amb diferents tècniques fotogràfiques, com ara aplicar vaselina a les vores de l'objectiu de la càmera o fer servir pel·lícula infraroja. Acompanya els ianomamis a l'interior de la selva, un món que, a través de les seves imatges, adquireix qualitats misterioses i oníriques.

LA INTIMITAT DE LA LLAR

El 1972, Andujar va contraure la malària, per la qual cosa va haver de passar l'any següent a São Paulo. Allà va organitzar cursos al Museu de Arte de São Paulo (MASP), que incloïen mostres de fotògrafs als quals admirava, com ara Robert Frank, Lee Friedlander, Henri Cartier-Bresson o Eugene Smith. Durant aquell període va provar de fotografiar a casa com ho feia a la selva, amb poca llum, fins que finalment va poder tornar amb els ianomamis. Moltes de les imatges d'aquella època, fetes a les diferents poblacions per les quals viatjava, se centren en el yano, la casa/cabana comunitària que agrupa dotzenes de famílies. A l'interior, cada nucli familiar hi tenia un espai delimitat on guardava el menjar i les pertinences i on penjava les seves hamaques, fetes amb fibra d'embira o de cotó. A les cabanes més grans era habitual obrir finestres al sostre amb estakes llargues perquè hi entrés la llum. Les escenes quotidianes es representen fotogràficament amb formes que transcendeixen la realitat: els raigs de llum irrompen a través de l'aire i el fum que envolta un jove reclinat en una hamaca fa que se'ns aparegui com un xaman. Sembla que l'artista vulgui fer visible un món invisible, com si la fotografia pogués oferir una exploració metafísica de la visió del món dels ianomamis. «A la nit, el yano és com l'úter d'una dona embarassada, càlid i segur. És com la mare, rodona, que porta la vida al seu si. A fora hi ha fosc, fred i perill. A dins, la comunitat està protegida per les fogueres i el caliu», escriu Claudia Andujar a les seves notes.

RITUAL I INVENCIÓ

Claudia Andujar.
Nakí uxima i Marokoi
Wapokohipi thëri
ballen i canten a la
cabana comunitària
durant una cerimònia
reahu. Catrimani,
Roraima, Brasil, 1974
© Claudia Andujar

«Tot allò que queda de l'existència física i social dels morts ha de ser destruït o eliminat: els seus objectes, empremtes i marques, l'ús del seu nom i les cendres dels seus ossos. Aquest treball ritual té com a objectiu impedir que els espectres vulguin tornar del “fons del cel” i representa, per tant, un esforç per garantir la separació, sempre precària, entre el món dels morts i el dels vius. I només es dona per finalitzat, juntament amb els laments fúnebres que evoquen la nostàlgia del difunt i n'elogien les qualitats, quan les cendres, enterrades o ingerides, desapareixen “a mercè de l'oblit”». Així descriu l'antropòleg Bruce Albert el *reahu*, la cerimònia funerària que celebren els ianomamis i de la qual Claudia Andujar va registrar tots els passos. Aquests ritus poden durar dies o setmanes, segons la importància del difunt i de l'ofertori de menjar. Són festes en què la gent canta i balla, s'emparella i estreny llaços amb els grups veïns, que hi són convidats. Un bon *reahu* va precedit d'una collita abundant i d'una llarga expedició de caça. En aquestes cerimònies, els xamans invoquen els xapiri (esperits que mai no surten de la selva) i inhalen una pols al·lucinògena, la *yãkoana*, per nodrir aquests esperits que els ajuden a governar la vida comunitària.

Andujar, per tal de reflectir el moviment de les danses, allarga els temps d'exposició i superposa diverses escenes en un mateix fotograma; el resultat suggereix visualment la simultaneïtat de diferents presències i la connexió espiritual entre les persones. Així, dona forma a l'experiència xamànica i ofereix una comprensió nova d'aquesta cultura, abraçant-ne tot el significat a través de les imatges.

La interpretació artística inherent al treball d'Andujar busca expandir la percepció d'algú que és aliè al ritual. En els darrers anys, diversos joves ianomamis han començat a fer servir la fotografia i el vídeo per documentar la seva pròpia cultura. En aquesta exposició es presenta Urihi-Haromatipë: curadores da terra-floresta, un documental sobre el ritu *reahu* realitzat per Morzaniel Iramari, el primer director ianomami.

EN CERCA D'UNA IDENTITAT

Entre el 1974 i el 1976, Andujar va retratar els seus amics ianomamis, infants i adults, en el seu entorn, fent servir la llum natural que penetra a les seves cases col·lectives. Les fotografies van quedar reunides en el seu primer llibre sobre els ianomamis, titulat *Yanomami: frente ao eterno* [Ianomami: davant l'etern, 1978]. En aquesta sèrie en blanc i negre, la tria del clarobscur i els enquadraments ajustats creen una atmosfera d'intimitat i posen en valor la individualitat dels retratats. Són imatges de celebració d'una amistat: els indígenes han acollit l'artista a la seva comunitat. Per a cada retrat, l'autora va fer servir gairebé tot un rodet, i va treballar amb la calma necessària per copsar amb subtileza la identitat de cada individu.

Els ianomamis són reticents a ser fotografiats perquè temen que si, un cop morts, queda rastre de la seva existència al món dels vius, el seu esperit no arribarà al «fons del cel» i els seus éssers estimats moriran de pena. Els retrats d'Andujar perviuen com un compromís ètic: la comunitat entén que aquestes imatges són importants per donar-se a conèixer i per sensibilitzar el món sobre la seva causa.

EL PROJECTE DELS DIBUIXOS

Amb la intenció de copsar la complexitat de la cultura i l'experiència ianomami en la seva totalitat, el 1974, amb l'ajuda de Carlo Zacchini, l'artista va proposar als indígenes —a molts dels quals ja havia fotografiat prèviament— que fessin dibuixos en papers amb retoladors. El resultat van ser gairebé cent obres, una selecció de les quals es presenta en aquesta exposició. «Inicialment hi van participar tots els indígenes disposats a fer-ho, a qui es demanà que fessin dibuixos amb tema lliure. La majoria va preferir reproduir la seva pintura corporal. Als més destacables els vaig demanar que dibuixessin escenes de la vida quotidiana. D'aquest grup en va sortir un grup més petit format per aquells que van mostrar més interès pel projecte. El següent pas fou demanar-los que dibuixessin personatges que consideressin importants per qualsevol motiu. A partir d'aquí es va proposar investigar la mitologia. A cada ianomami se li va demanar que descrivís i comentés els seus propis dibuixos». Aquesta és l'explicació que Andujar va incloure el 1976 en la seva sol·licitud d'una beca de la Fundação de Amparo à Pesquisa do Estado de São Paulo [Fundació de Suport a la Recerca de l'Estat de São Paulo] (FAPESP) per a l'ampliació d'aquest projecte. Quan li van concedir, l'artista va transportar quilos de material des de São Paulo fins a Roraima en un Volkswagen Escarabat negre que els ianomamis van batejar com «Watupari» (esperit voltor).

Artistes ianomamis com André, Vital, Orlando o Porako van crear dibuixos que evidencien una gran capacitat de conceptualització visual. De vegades diferents escenes coincideixen en un mateix full, i de vegades les històries es desenvolupen al llarg de diverses pàgines. Personatges del passat es fusionen amb altres del present, o el mateix individu apareix representat en un dibuix des de diferents perspectives. Les escenes representen la vida quotidiana, els rituals i les visions xamàniques i narren les dificultats a què s'enfronten els xamans quan no aconsegueixen aturar les epidèmies arribades de fora.

DE L'ART A L'ACTIVISME

A principis dels anys setanta, la dictadura militar brasilera va iniciar un programa d'explotació de la regió de l'Amazones que incloïa l'obertura d'una xarxa de carreteres i la construcció de l'autopista Perimetral Nord, que creua l'Amazònia brasilera des de l'estat d'Amapá fins a la frontera colombiana i travessa el territori de la comunitat ianomami. Poc després es va endegar una proposta per promoure l'emancipació dels indis amb l'objectiu d'«integrar-los a la societat». La situació va empitjorar la dècada del 1980, quan uns quaranta mil buscadors d'or (garimpeiros) van envair les terres ianomamis. La migració massiva a un territori fins aleshores aïllat i la depredació forestal i minera van portar malalties que van causar la mort de milers de persones, juntament amb la degradació del medi ambient, la qual cosa va suposar una greu amenaça per a la vida de la comunitat. Andujar va denunciar la situació i, arran de fer-ho, el 1977 se li va impedir l'entrada a la zona. A partir d'aquell moment va dedicar la seva vida i la seva obra a la defensa territorial i cultural del poble ianomami, i el 1978 va fundar, juntament amb Carlo Zacquini i Bruce Albert, la Comissão pela Criação do Parque Yanomami [Comissió per a la Creació del Parc Ianomami] (CCPY). Durant els catorze ans següents, Andujar va viatjar per tot el món amb el líder ianomami Davi Kopenawa per promoure la defensa dels drets d'aquesta comunitat, retornar-li la dignitat com a poble i lluitar per la demarcació del seu territori.

Claudia Andujar.

Ianomami treballant a les obres de la carretera Perimetral Nord. Roraima, Brasil, 1975

© Claudia Andujar

PROGRAMES DE SALUT

Per contenir l'avanç de les malalties, Andujar, la CCPY i diversos metges de l'Escola Paulista de Medicina van endegar, el 1980, un programa d'atenció permanent als indígenes. L'artista va se present en gairebé tots els viatges exercint diferents funcions. La rutina incloïa posar vacunes, fer anàlisis de sang i formar els missioners i els mateixos ianomamis com a agents de salut. Per a la identificació de cadascuna de les persones vacunades, els metges van fer servir una targeta amb un número que permetés fer un seguiment del seu historial mèdic i del calendari de vacunació. En la cultura ianomami no existeix un nom propi fix que garanteixi la identificació, sinó que se solen anomenar pel grau de parentiu o amb sobrenoms que a vegades varien amb el pas del temps. Andujar va decidir fotografiar cadascuna de les persones que eren ateses amb la placa numerada al coll. Les primeres imatges són totes horitzontals i cada retratat posa de manera diferent. A poc a poc van apareixent fotografies de mares amb infants i algunes d'individus que llueixen elements tradicionals, com ara pintures a la cara, o bé samarretes de tirants de fabricació industrial. Alguns infants dormen, d'altres ploren i sembla que a alguns els pares els diuen com han de posar, intimidats potser per la presència de la càmera.

Claudia Andujar.

De la sèrie *Marcados*, doble exposició, Brasil,
1983

© Claudia Andujar

El 2009, en contemplar les imatges novament, Andujar va adonar-se que li recordaven la seva època d'infantesa, quan familiars i amics, a Transsilvània, eren obligats a portar una estrella de David cosida al pit. Molts d'ells morien als camps d'extermini d'Auschwitz i Dachau. «És un sentiment ambigu el que em porta, seixanta anys després, a elevar el simple registre dels ianomamis a la categoria de "gent marcada per viure", en una obra que qüestiona el mètode d'etiquetar les persones per a propòsits diversos», assenyala Andujar fent referència a aquesta sèrie, titulada «Marcados» [Marcats].

GENOCÍDIO DO YANOMAMI: MORTE DO BRASIL

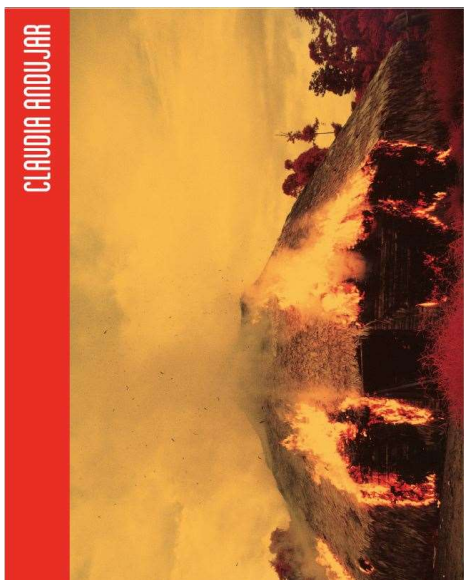
El 1989, el govern brasiler va planejar dividir l'àrea ianomami en dinou microreserves separades, la qual cosa propiciava un confinament de les comunitats que les acabaria asfixiant, ja que aquest poble es desplaça sovint d'un lloc a un altre per garantir la regeneració dels recursos naturals de la selva.

L'objectiu era desposseir-los de les seves terres en favor de la colonització agrícola i l'explotació minera. La proposta va provocar una commoció internacional, la mobilització de desenes d'ONG i diverses iniciatives ciutadanes, incloses protestes davant les ambaixades brasileres. Com a resultat de la pressió dins i fora del país, el 1992, un decret presidencial va reconèixer finalment un vast territori continu per als ianomamis.

Davant la possibilitat que els fragmentessin el territori, Andujar i la CCPY havien organitzat el 1989 l'exposició audiovisual *Genocídio do Yanomami: morte do Brasil* [Genocidi dels ianomamis: mort del Brasil] al MASP. El 1984, amb el cineasta Marcello Tassara, l'artista havia fet quelcom semblant: la pel·lícula *Povo da lua, povo do sangue* [Poble de la Lluna, poble de la sang], que, en vint-i-set minuts, feia un recorregut per l'arxiu fotogràfic d'Andujar per explicar la història de què suposava per als indígenes el contacte amb la cultura blanca. Aquest va ser l'origen de *Genocídi*, un projecte que ha estat recreat amb motiu d'aquesta exposició que es presenta a la Fundació MAPFRE. La projecció mostra centenars d'imatges de Claudia Andujar enllaçades en el fil d'una narració que comença amb vistes aèries de la selva i s'acaba amb les tràgiques conseqüències del contacte. Amb la mateixa banda sonora que va crear originàriament per a aquest treball Marlui Miranda — que barreja càntics i diàlegs ianomamis amb música instrumental dels Estats Units, Espanya i el Japó—, la peça audiovisual resumeix la lluita ianomami i acompanya l'espectador per un món d'harmonia gradualment destruït per la civilització blanca.

Entre el 1993 i el 2013, Andujar es va anar retirant de l'escena política i va recórrer només a l'art per mantenir la visibilitat de la causa ianomami. Va participar en el festival PHotoEspaña a Madrid en les edicions del 1999 i del 2012. L'any 2000 va rebre el premi a la Llibertat Cultural de la Lannan Foundation de Los Angeles, als Estats Units. Actualment, les seves obres es troben en algunes de les col·leccions més importants del món, com ara les del Museum of Modern Art de Nova York o el George Eastman House de Rochester. El 2004 va obtenir la Beca Vitae d'Arts per organitzar el seu arxiu fotogràfic, un procés que ha revitalitzat el seu objectiu de mantenir la visibilitat del poble ianomami. Aquest fons ha estat el material de treball del comissari, Thyago Nogueira, durant uns quatre anys per tal d'idear l'exposició que avui es presenta al Centre de Fotografia KBr Fundació MAPFRE, Barcelona.

CATÀLEG

El catàleg que acompanya l'exposició reproduïx un gran nombre de fotografies de l'artista, com també fragments dels seus quaderns i una selecció dels dibuixos fets per integrants del poble ianomami. Inclou, així mateix, una sèrie d'assaigs que analitzen en profunditat tant l'obra de Claudia Andujar com la història, la cultura, la manera de viure i l'estructura social d'aquesta comunitat indígena. Els textos principals, a càrrec del comissari de la mostra, Thyago Nogueira, introdueixen el lector en el treball de l'artista i en el context en què ha desenvolupat la seva carrera. S'hi sumen un assaig de la mateixa Claudia Andujar i un altre de l'antropòleg Bruce Albert. Finalment, la publicació es completa amb una cronologia establerta per Jan Rocha, Ângelo

Manjabosco i Valentina Tong que documenta la vida de l'artista i la història del poble ianomami, així com un mapa del seu territori.

El volum ha estat editat en portuguès per l'Instituto Moreira Salles. Les versions en francès, anglès i italià han estat a càrrec de la Fondation Cartier pour l'Art Contemporain, París. Fundació MAPFRE edita la publicació en català i castellà.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

KBr Fundación MAPFRE

Avenida Litoral, 30 – 08005 Barcelona

Telf: +34 93 272 31 80

infokbr@fundacionmapfre.org

Horari general:

Dilluns (excepte festius): Tancat

De dimarts a diumenges (i festius): 11.00 – 19.00 h

A partir de l'1 d'abril:

De dimarts a diumenges (i festius): 11.00 – 20.00 h

Últim accés: 30 minuts abans del tancament

La sala es comença a desocupar 10 minuts abans del tancament

Audioguies

Disponibles en espanyol, català i anglès. Format en línia, accessible a través del mòbil sense descàrregues ni instal·lacions.

Disponible també en dispositiu auditiu que es pot obtenir a la sala (segons disponibilitat).

Visita comentada

Una aproximació a les claus de l'obra de Claudia Andujar de la mà dels nostres mediadors culturals.

Sense cost addicional a l'entrada. Informació a recepció.

Horari:

Fins al 30 de març: dimecres i dijous: 16-19 h | Divendres i Dissabtes: 12-19 h | Diumenges i festius: 12-13 h.

Des de 1 d'abril: dimecres i dijous: 17-20 h | Divendres i Dissabtes: 13-20 h | Diumenges i festius: 12-13 h.

Mesures de prevenció COVID19

La sala d'exposicions i les condicions de la visita estan adaptades a les mesures de prevenció sanitària establerta per les autoritats com a prevenció davant de l'COVID19

Reducció d'aforament

Ús obligatori de màscares

Senyalització de seguretat en tots els espais

Dispensadors de gel hidroalcohòlic

Mesures de neteja especials

Important:

No es facilita el servei de consigna

Ampolles d'aigua i qualsevol tipus de menjar seran retirades abans d'accedir a la sala i no es podran recuperar a la sortida.

No es podrà accedir amb motxilles, maletes, bosses de grans dimensions o qualsevol altre objecte que per la seva grandària es consideri un risc per a la seguretat de les obres exposades.